

Zoekt Zijn tegenwoordigheid

door: J.N. Darby

Iemand, die van dichtbij de wandel van christenen heeft gevolgd, en die zich bezighoudt met het hart van mensen, die tevens, hoe weinig ook, ijvert voor de eer van de Heer en het goede voor heeft met het geestelijk welzijn van de geliefde kinderen van God, zo iemand zal zeker gemerkt hebben, dat de wereld een noodlottige invloed heeft op hen, die de wereld in hun hart toelaten. Alleen God weet met welke listige middelen en met wat voor innemende geest de wereld dikwijls het hart van de christen binnendringt. De wereld kan echter nooit het hart binnendringen via de openbaring van Christus aan het mensenhart en ook niet door de kracht van Zijn tegenwoordigheid. Daarom zijn zij, die door genade dicht bij Christus leven, veilig voor de invloed van deze gevoelens en kunnen zij alles beoordelen wat probeert in het hart een weg te banen voor de wereld of voor de behoeften van de wereld.

Op aarde moeten we strijden tegen de vijand. Hij tracht ons te overrompelen, wanneer wij niet op onze hoede zijn, als wij niet dicht bij Christus leven. Satan kan zich daarbij voordoen als een engel van het licht en als wij niet de hele wapenuitrusting van God aandoen is het voor ons onmogelijk zijn listen te weerstaan. De voornaamste moeilijkheid is niet om de kracht van satan te weerstaan, want Christus heeft deze vreselijke vijand voor ons overwonnen. Maar de moeilijkheid is om de valstrikken te ontdekken die hij voor ons opstelt en te onderscheiden, dat satan aan het werk is. In onze strijd met de vijand, gaat het er dus om de toestand van onze eigen harten te kennen.

Een eenvoudig oog, dat wil zeggen, het hart dat alleen vervuld is met Christus, ontdekt de list en neemt de toevlucht tot de Heiland voor zijn verlossing. Als het hart van de christen op Christus is gericht, geeft het aan de pogingen van de vijand geen gelegenheid. Een eenvoudig hart, vervuld met de Heer ontkomt aan veel dingen, die de vrede verstoren van degene, die niet dicht bij de Heer blijft. Dank zij de Heer vindt de verontruste en gekwelde ziel, die zo dwaas was Hem uit het oog te verliezen, een hulpbron en volledig herstel in Zijn genade. Echter zo iemand geniet de vruchten van deze genade door veel moeite en oefeningen van het hart. Maar laten wij moed vatten. De Heer weet even goed te verlossen als mee te voelen.

Hierin openbaren zich beide beginselen, die de wegen van God met ons door de woestijn kenmerken:

- 1^e aan de ene kant waakt God over het hart om het Zijn eigen bedoelingen duidelijk te maken;
- 2^e en aan de andere kant, treedt Christus voor ons tussenbeide in alle dingen, die zwakheden genoemd kunnen worden.

Er bevinden zich wezenlijke moeilijkheden op de weg en er zijn zwakheden in ons. En helaas hebben we een wil die niet beteugeld wil worden. Deze wil verraadt zich vaak in duizend vormen van gedachten en daden. Onze zwakheden en onze natuurlijke wil zijn erop gericht het doel van onze reis te laten missen. Maar er is een groot verschil in de manier waarop God enerzijds handelt met onze zwakheden en anderzijds met onze wil en gedachten, die er het gevolg van zijn. *“Want het woord van God is levend en krachtig en scherper dan enig tweesnijdend zwaard, en het dringt door tot verdeling van ziel en geest, zowel van gewrichten als van merg, en oordeelt de gedachten en overleggingen van het hart”* (Hebr. 4:12). God oordeelt door Zijn woord onze gedachten en onze overleggingen. Niets ontgaat Hem. Maar Hij is ook trouw tegenover ons. Zijn woord is aan het werk in het hart, als een oog waarvoor niets verborgen is. Alle dingen zijn naakt en geopend voor de ogen van Hem met wie wij te doen hebben.

De neiging van ons natuurlijk hart is, zich te laten verleiden door de droombeelden, die het liefheeft. Maar niets is verborgen voor Zijn oog, geen enkele gedachte of overlegging. Dat is niet het enige, Zijn woord is eenvoudig, klaar en duidelijk. Het spreekt tot ons geweten, laten wij er naar luisteren. Laten we ons herinneren, dat als God spreekt, wij te doen hebben zowel met Hem, die spreekt, als met wat Hij zegt. Zouden wij Hem willen weerstaan en Hem tot jaloezie verwekken? Wij kunnen niet vermijden dat Hij beslag legt op ons geweten. Laten we liever denken aan het doel dat God zich voorstelt, dan “tegen de prikkels achteruit te slaan”. Hij zou, wanneer we in onze eigen weg volharden, ons aan onszelf kunnen overlaten. Hij zou ons kunnen laten voortgaan in die dingen, die als Zijn genade niet tussenbeide kwam, de hele tocht door de woestijn voor ons droevig en verootmoedigend zouden kunnen maken. Hij zou kunnen zeggen, zoals

tegen Israël: “*Verknocht aan beelden is Efraim. Laat hem geworden!*” (Hos. 4:17). Dat is een verschrikkelijke straf, harder dan de strengste uiterlijk tucht. Maar onze God wil ons niet beroven van het licht van Zijn aangezicht en van de heerlijkheid van Zijn gemeenschap. Want God kastijdt niet graag! Het is een vreemd werk voor Hem (Jes. 28:21). Maar het kwaad is altijd kwaad in Zijn oog en Hij kan het niet ongestraft laten. Hoe werkt God dan in onze harten? Hij bereikt het hart door Zijn woord, zodat ons geweten alles ziet, zoals Hij het zelf ziet. Zijn oog rust op ons, op ons hart. Hij verlicht het oog van ons geweten zodat wij zien wat er in het hart omgaat. Hij doet dit door het woord, dat God aan ons openbaart. Is in mijn hart de pelgrimsgeachte? Heb ik gedachten van iemand die God liefheeft, gedachten naar de wil van God? Gedachten die passen bij iemand die door Christus zo geliefd is, dat Christus zich voor hem vernederde tot in de dood? Hij heeft mij lief. Hij weet wat er op gericht is mij in de woestijn te laten struikelen. Hij wil ons leiden door geen andere beginselen dan de Zijne, geen andere dan de heiligheid, geen andere dan die de vermaken zijn van de nieuwe mens, geen andere dan die van de goddelijke natuur. Hij kan zichzelf niet verloochenen (2 Tim. 2:13).

Nu het tweede punt, dat ik wens op te merken: het bestuur, dat God uitoefent over Zijn kinderen. Hij waarschuwt ze door Zijn Woord en als ze niet luisteren, komt Hij tussenbeide door Zijn macht. Hij wil ze tegen houden om hen te kunnen zegenen (Job 33:14, 30). In de wegen van God wordt het heil nooit in twijfel getrokken. Hij slaat Zijn kinderen gade en kastijdt hen, die Hij liefheeft. God trekt zijn handen niet af van de rechtvaardige en Hij zegt ook tegen de Israëlieten in Amos 3:2: “*U alleen heb Ik gekend uit alle geslachten van het aardrijk; daarom zal Ik al uw ongerechtigheden aan u bezoeken*”.

In 1 Korinthe 11 zien we, dat toen de Korinthiërs op onwaardige wijze aan het avondmaal des Heren deelnamen, God ze kastijdde. Velen waren dan ook zwak en ziek en anderen waren zelfs ontslapen. Dat wil zeggen: ze waren gestorven. Paulus voegt er aan toe:

“*Als wij echter onszelf beoordeelden, zouden wij niet geoordeeld worden; maar als wij geoordeeld worden, dan worden wij door de Heer getuchtigd, opdat wij niet met de wereld veroordeeld worden*”. Dit is een ernstige gedachte. Wij zijn onder de hand van de Heer, die het kwaad straft overal waar Hij het vindt! Hij is een verterend vuur en als het ogenblik gekomen is, begint het oordeel bij Zijn huis. Wat een verschil tussen die relatie met God en de vreugde van Zijn liefde en gemeenschap, als men Zijn Geest niet heeft bedroefd en als men wandelt voor Zijn aangezicht. Ik twijfel er niet aan, dat veel ziekten en beproevingen van christenen kastijdingen zijn, die door God gezonden zijn vanwege dingen die slecht zijn in Zijn oog. Het geweten had hiervan kennis moeten nemen, maar het geweten heeft dit veronachtzaamd. God is verplicht geweest ons de consequenties te laten voelen, terwijl eigenlijk onze oefeningen dit voor Hem hadden moeten brengen.

Het is evenwel onrechtvaardig te denken, dat elke beproeving een straf is en zelfs als ze het soms zijn, worden de beproevingen ons niet altijd gezonden vanwege zonden. Er kunnen dingen bij iemand zijn die verband houden met het natuurlijk karakter en waarvan men genezen moet worden, om voortaan in de gemeenschap met God te leven en om Hem te verheerlijken in alle bijzonderheden van het leven. Wat we in deze gevallen niet kunnen doen, doet God voor ons. Maar er zijn veel kinderen van God, die verkeerde dingen doen; hun geweten zou dat moeten aanvoelen en ze ontdekken, als zij in de tegenwoordigheid van God zouden leven. Jakob heeft zijn hele leven tegen zichzelf geworsteld en God heeft om hem te zegenen, met hem moeten worstelen. Daarom heeft Hij ook hem Zijn naam niet willen vertellen. De geschiedenis van Abraham is heel anders. Paulus kreeg een doorn in het vlees om het kwaad te voorkomen. Het gevaar kwam niet door zijn onachtzaamheid, maar door de overvloed van openbaringen, die hij had. God geve ons, zowel als aan al Zijn kinderen, iedere dag Zijn tegenwoordigheid te zoeken.

Oorsprong: [Le Messager Évangélique 1953-158](#)

Titel: [Extrait d'une Méditation](#)